

INFLAȚIA ȘI CREDIBILITATEA INFORMAȚIEI CONTABILE

MESZAROS ROBERTA-PETRA
UNIVERSITATEA „AUREL VLAICU” DIN ARAD
FACULTATEA DE ȘTIINTE ECONOMICE CIG ANUL III

Abstract

WITHIN A MARKET ECONOMY, THE PRICES OF GOODS AND SERVICES MAY CHANGE AT ANY TIME. SOME PRICES INCREASE, OTHERS DECREASE. WE CAN TALK ABOUT INFLATION WHEN THERE IS A GENERAL INCREASE OF GOODS AND SERVICES' PRICES, NOT JUST FOR ANY SPECIFIC ITEMS. CONSEQUENTLY, ONE EURO CAN BUY LESS AND ONE EURO WORTHS LESS THAN THE PREVIOUS VALUE. AT THIS STAGE, INFLATION HAS BECOME THE NUMBER ONE ISSUE OF CONTEMPORARY ECONOMIES, BEING DEFINED BY A COMPLEXITY WHICH EVOLVES ALONG WITH THEIR DEVELOPMENT. AS A CONSEQUENCE, IT HAS NEVER CEASED TO BE THE OBJECT OF RESEARCH OR DISCUSSION. INFLATION IS ALL ABOUT: COUNTRY ECONOMIES, BUSINESS ACTIVITY, POPULATION, AND EVEN ACCOUNTING BY DISTORTING FINANCIAL STATEMENTS AND DAILY ACCOUNTING INFORMATION. UNDER SUCH CIRCUMSTANCES, IN ORDER TO MAKE THE RIGHT DECISIONS AND RESIST THE INFLATIONARY IMPACT, ENTITIES AIM TO ENSURE THE CREDIBILITY OF THE ACCOUNTING INFORMATION PROVIDED BY THE FINANCIAL STATEMENTS. THE ROLE OF ACCOUNTING IN THIS AREA IS CRUCIAL, NAMELY PROVIDING THE USERS WITH CREDIBLE AND RELEVANT INFORMATION ABOUT THE COMPANY'S FINANCIAL SITUATION, IN ORDER TO MAKE POSSIBLE THE DECISIONAL PROCESS. FINALLY, INTERNATIONAL REGULATIONS AND PRACTICE ARE TURNING TO INFLATION ACCOUNTING.

DEFINIȚII, CONCEPTE ȘI CLASIFICĂRI ALE INFLAȚIEI

În literatura de specialitate, inflația se definește ca fiind o creștere generalizată a prețurilor în condițiile în care puterea de cumpărare a actorilor pe piață scade. Acest lucru se exprimă în termeni monetari prin faptul că prețurile bunurilor și serviciilor cresc, cantitatea de bani crește, iar puterea de cumpărare a unei unități monetare scade.¹

În 1975 D.E.W. Laidler și M.J. Parkin definesc inflația ca fiind fenomenul de creștere continuă a prețurilor sau de depreciere continuă a valorii banilor.

Multitudinea de cauze ce stau la baza apariției acestui fenomen ce se manifestă la scară mondială, a făcut obiectul de cercetare al specialiștilor în domeniu. Aceștia sintetizează cauzele apariției inflației în 4 idei-pilon cu grad mare de generalitate:

---

¹ Frisch, H., 1997, *Teorii ale inflației*, Timișoara, Editura Sedona.

- cererea manifestată pe piața bunurilor de consum;
- modificarea ofertei de bani în economie;
- fenomen monetarist explicat prin creșterea mai rapidă a banilor decât a producției;
- falimentul instituțiilor publice.²

Clasificarea inflației:

- a) după funcționarea mecanismului pieței există o inflație deschisă și o inflație reprimată;
- b) după ritmul de creștere a prețurilor apare o inflație moderată, o inflație galopantă și o hiperinflație;
- c) în funcție de așteptările inflaționiste se manifestă o inflație anticipată și o inflație neanticipată;
- d) după principalele cauze inflaționiste există o inflație prin costuri și prin cerere.

APARIȚIA INFLAȚIEI ÎN ECONOMIA DE SCHIMB

Inflația este în stransă legatură cu apariția diviziunii muncii, cu intensificarea relațiilor de schimb și cu apariția banilor în economie. Surplusul din rezultatul muncii omului era folosit pentru satisfacerea majorității celorlalte nevoi, dând celorlalți ceea ce el nu avea nevoie și primind ceea ce ceilalți nu puteau consuma.

Formele inflației ar fi următoarele:

➤ Prima formă a inflației a fost cea monetaro-bănească, care s-a manifestat sub forma devalorizării mascate a monedelor din metale prețioase, prin punerea în circulație a unor monede false, cu o greutate mai mică sau un conținut în aur mai redus decât cele oficiale.

Elementele definiției ale acestei forme de inflație au fost:

- conținutul real în aur al monedelor metalice era mai mic decât conținutul nominal, deci s-a separat conținutul nominal de cel real al monedelor;
- transformarea existenței-aur în aparență-aur a monedei;
- aglomerarea circulației cu monede ieftine fără valoare deplină, toate acestea conducând la scăderea puterii de cumpărare a acestora.

➤ Cea de-a doua formă a inflației a fost inflația banilor de hârtie convertibili în aur, care s-a manifestat în perioada trecerii de la feudalism la capitalism, când statele europene au început să înlăture haosul monetar medieval, creând sisteme naționale prin emiterea biletelor de bancă cu acoperire deplină în aur. S-a urmărit crearea unor sisteme bănești stabile, care să asigure o circulație monetară normală (sănătoasă).

➤ A treia formă a inflației este cea contemporană și anume inflația banilor de hârtie neconvertibili în aur. Inflația contemporană constă în deprecierea banilor de hârtie și a banilor de credit, care se exprimă prin creșterea generalizată a prețurilor și prin lipsa de încredere a agenților economici în moneda existentă; ea este expresia unui dezechilibru dintre banii depreciați și nevoile circulației bunurilor economice. Realitățile inflaționiste diferențiate pe țări și etape au făcut posibilă apariția unor numeroase și controversate puncte de vedere cu privire la natura însăși a formei contemporane de inflație.³

² Ibidem.

³ Smith, A., 1962, *Avuția Națiunilor. Cercetare asupra natura și cauzele ei, vol.I.*, București, Editura Academiei.

CUNATIFICAREA FENOMENULUI INFLAȚIONIST

Cuantificarea fenomenului inflaționist presupune, în primul rând, cunoașterea foarte bună a fenomenului, factorilor care-l influențează direct sau indirect, a formelor de manifestare și a efectelor acestuia, iar în al doilea rând, deținerea de instrumente de evaluare a aspectelor precizate anterior. Acesta este motivul pentru care tratăm problematica cuantificării inflației sub două aspecte referitoare la prezentarea delimitativă a fenomenului și la măsurarea efectivă a inflației.

Delimitări privind inflația

În acest paragraf se analizează principalele efecte, cauze și caracteristici ale fenomenului inflaționist în economia unui stat. Vom face o prezentare a mecanismului de producere a inflației, adică a etapelor prin care trece o economie pentru a atinge inflația de la cel mai mic nivel la cel mai înalt nivel-hiperinflația, mecanism coroborat, la rândul său, cu principalele circuite inflaționiste din economie. Această prezentare duce la o mai bună înțelegere a fenomenului.

Principalele efecte și caracteristici ale inflației

Inflația reprezintă o continuă creștere, care durează, generalizează și autoîntreține prețurile din economie, în condițiile scăderii puterii de cumpărare a unității monetare.

În literatură de specialitate, inflația este considerată un fenomen monoeconomic, cu manifestări specifice la scara fiecărei economii naționale concretizate în : (1) creșterea continuă și autoîntreținută a prețurilor; (2) deficitul schimburilor cu străinătatea; (3) creșterea cantității de monedă; (4) transferul bogăției de la creditori la debitori; (5) scăderea calității vieții; (6) mărirea armatei de oameni fără lucru; (7) conflicte salariale; (8) falimentul entităților neeficiente etc.

Deci, susținem ideea că este foarte complicat să cuantificăm fenomenul inflaționist, având în vedere că din cele opt aspecte precizate mai sus, doar unul dintre ele stă la baza obținerii unei evaluări principale a acestei stări de fapt economice. Maurice Flamant și Frederic Loisel pun în evidență în lucrările lor, dificultatea, cu toate că ei pornesc de la aspecte ce țin de posibilitatea de măsurare a fenomenului, cum ar fi: Cum măsurăm creșterea prețurilor?, La care prețuri ne raportăm?, Ne oprim asupra indicelui prețurilor de consum?, Mai sunt și alți indici ai prețurilor?, Nu este prea specializat?.

Cu toate cele spuse, inflația se face cunoscută prin ceea ce numim creșterea generalizată a prețurilor, ca principală formă de manifestare a dezechilibrului monetar în prezent, în condițiile în care semnele bănești sunt “lipsite de capacitatea de a se adapta spontan la necesitățile economiei”⁴.

Așadar, cum pot crește prețurile într-o economie așa pot să și scadă, iar atunci putem vorbi de deflație sau dezinflație. Atât inflația, cât și deflația sunt nedorite în economia unui stat, dar apar în situații de criză, cum ar fi: cutremure, seceta, războaie .

La nivel mondial, inflația se exprimă prin rata inflației calculată pornind de la indicele prețurilor de consum. Acesta evidențiază procentajul modificării anuale în prețul consumatorului.

---

⁴ Băcescu, M., 1997, *Compendiu de macroeconomie*, București, Editura Economică.

Efectele inflației sunt: reducerea puterii de cumpărare a banilor, repartizarea defectuasă a venitului național, afectarea repartizărilor făcute sectorului productiv și investițiilor, apariția unor probleme legate de circuitul monetar, afectarea bugetului de stat prin accentuarea deficitului bugetar, deplasarea bogăției de la creditori la debitori, în condiții de inflație și invers.⁵

Din punct de vedere macro economic, inflația se manifestă sub două forme. O formă este inflația prin cerere, motivată prin existența cererii excesive la nivelul ieșirilor economiei naționale în condițiile angajării depline a forței de muncă, fapt care duce la creșterea prețurilor. O altă formă este cea a inflației prin costuri. Aceasta este caracterizată prin faptul că apare ca urmare a majorării costurilor pentru intrările din economie. În așa fel, apare spirala preț-salariu și tendința de transfer ale acestor influențe ale costurilor către consumatorul final sau partenerul din aval. Aceste două forme se completează reciproc în „practică inflaționistă“ a economiilor naționale. Inflația se prezintă prin intensitatea de manifestare care dă posibilitatea caracterizării acesteia în:

- inflație târâtoare, atunci când creșterea anuală a IPC nu depășește 3%;
- inflație modernă, atunci când creșterea anuală a IPC nu depășește 6%;
- inflație rapidă, atunci când creșterea anuală a IPC se apropie de 10%;
- inflație galopantă, atunci când creșterea anuală a IPC depășește 10 %;
- hiperinflație, atunci când creșterea lunară a IPC depășește 50%.

Relația dintre produsul intern brut și rata de creștere este exprimată prin doi termeni stagflație și slumpflatie.

Stagflația reprezintă fenomenul de creștere paralelă a inflației și a șomajului sau de menținere a inflației și șomajului la un nivel ridicat, deși politica fiscală și monetară continuă să fie aplicată, inflația este foarte rapidă, iar produsul intern brut stagnează sau crește lent.

Slumpflația reprezintă procesul de izbucnire a unei inflații accelerate, paralel cu scăderea producției, este vorba de inflație rapidă sau galopantă în care produsul intern brut scade.

Mecanismul de producere a inflației

Mecanismul de producere a inflației reprezintă un subiect de maximă importanță pentru un specialist ce dorește să analizeze, să înțeleagă și să aducă soluții pentru atenuarea inflației. Declanșarea inflației are loc atunci când apar condiții de dezechilibru economic cum ar fi:

1. existența și lansarea continuă pe piață a unor cantități mari de bani;
2. dezechilibrul între rata consumului și rata investițiilor;
3. deficitul bugetar excesiv înregistrat prin majorarea cheltuielilor, influențate de inflație, în condițiile unei anumite creșteri mai lente a veniturilor;
4. creșterea prețurilor ca urmare a costurilor în creștere;
5. dezechilibrarea cererii agregate în raport cu oferta agregată;
6. intensificarea relațiilor de creditare prin crearea banilor de cont;
7. concurență și diferența de productivitate la producători;
8. calitatea și strategia actului de guvernare.
9. condițiile internaționale de racordare a economiei naționale la economia mondială etc.

---

⁵ Ibidem.

Aceste cauze sunt finalizate cu izbucnirea fenomenului inflaționist. Șansele de apariție ale acestor condiții de izbucnire a fenomenului inflaționist cresc atunci când în economie se fac simțite urmările unor catastrofe naturale cum ar fi războaie, presiuni, schimbări de sistem economic, conjuncturi internaționale etc. Toate acestea apar datorită rarității unor produse, în condițiile existenței unui surplus cantitativ de moneda care va duce la o creștere de durată.⁶

În lucrarea L'inflation, M. Flamant precizează că, după gradul de intensitate, există trei momente intermediare declanșării fenomenului inflaționist:

a) creșterea tensiunii inflaționiste în anumite sectoare importante ale economiei ca urmare a dezechilibrului ofertei prin raportare la cerere. Această manifestare este ușor de sesizat în prima fază, dar cu trecerea timpului efectele sunt preluate în celelalte sectoare.

b) presiunea inflaționistă, ca o continuare a tensiunii, se manifestă ca o creștere de ansamblu a prețurilor.

c) șocul inflaționist se poate instala pe baza unor evenimente deosebite (de exemplu șocul petrolier din 1973/1974 și cel din 1979, întoarcerea a 710.000 de soldați din Algeria în 1962 direct la Paris, războiul din Golf din 1991). În SUA, inflația din 1973 s-a datorat: creșterii lipsei mijloacelor de trăi, creșterii prețurilor la produsele agricole, deprecierei dolarului și crizei petrolului din 1974.

Bineînțeles, este posibil ca în economiile altor țări declanșarea procesului inflaționist să fie rezultatul importării acestuia din alte economii, cu care primele întrețin legături puternice de schimb sau creditare, cu atât mai mult cu cât moneda beneficiarilor este mai slabă decât moneda exportatorilor de inflație.

Derularea și extinderea procesului inflaționist

Inflația declanșată la nivelul întregii economii, primește caracter de continuitate și autoîntreținere în cadrul circuitului economic atacat, prin parcurgerea mai multor bucle ale acestuia.

Prin schimburile intersectoriale, efectele inflaționiste vor avea drept consecință extinderea fenomenului asupra tuturor circuitelor economice. Astfel, se ajunge la caracterul de continuitate și autoîntreținere cu grad maxim de generalizare la scară macroeconomică.

În cadrul acestei etape, se poate conta pe o inflație așteptată, când agenții economici încearcă să anticipeze ceea ce se va întâmpla în economie și vor lua decizii cu privire la prețuri, acțiuni sindicale și salarii. Inflația nu poate exista în forma sa cea mai ridicată la nesfârșit, acest lucru exprimând o creștere a fenomenului inflaționist pe o tendință ascendentă de „încălzire“ a economiei, prin aplicarea unor măsuri adecvate.⁷

Cuantificarea fenomenului inflaționist

Evaluarea unui fenomen cu o sferă de manifestare la nivel mondoeconomic și implicit macroeconomic, de tipul inflației, unde factorii cuantificabili influențează cumulat în timp, constituie o întreprindere deosebit de spectaculoasă. Inflația se măsoară prin intermediul unuia dintre efectele sale principale, și anume acela al evoluției prețurilor în economie. Evoluția acestora se determină pentru fiecare domeniu și sector de activitate după norme specifice institutului specializat din țara în cauză.

---

⁶ Istrate, C., 1999, *Fiscalitate și contabilitate în cadrul firmei*, Iași, Editura Polirom.

⁷ Feleagă, N., 1995, *Sisteme contabile comparate*, București, Editura Economică.

Este folosită rata inflației, pentru cunoscerea inflației și exprimarea creșterii indicelui general al prețurilor pentru mărfuri și servicii sau scăderea puterii de cumpărare a banilor.⁸

În teoria economică, pentru determinarea indicelui general al prețurilor, se folosesc patru variante de calcul: indicele Laspeyres, indicele Paasche, indicele Marshall-Edgeworth și indicele Fisher.

Odată calculat indicele general al prețurilor (Igp), este foarte ușor să se determine rata inflației: $R_i = (I_{gp} - 1) \cdot 100$. Acest indice general al prețurilor se constituie într-un indice al prețurilor de consum (IPC). Dacă se continuă calculul pentru $I_{pg} = 1,3$ atunci $P_{cb} = 76,92\%$, ceea ce înseamnă că la momentul calculelor, puterea de cumpărare a unei unități monetare este de 76,92% din puterea avută în perioada de bază.

În literatura de specialitate sunt prezenți următorii indici:

➤ indicele prețului, calculat ca o mărime medie a prețurilor pentru bunuri, servicii și valori financiare selectate și urmărite în timp. Eșantionul formează un așa zis „coș general” cu particularități caracteristice sectorului aplicat. Se poate calcula un indice al prețurilor cu amănuntul, un indice al prețurilor cu ridicata, un indice al prețurilor acțiunilor, un indice al prețurilor pentru comerțul exterior.

➤ indicele prețurilor consumatorilor, calculat pentru un „coș de cumpărături” raportat la nevoile consumatorului urban. Acest coș trebuie să se mențină constant de la un an la altul.

➤ indicele prețurilor cu amănuntul și al tarifelor, calculat pentru mărfurile și serviciile vândute către populație. Acest indice redă informații despre volumul factual al desfacerilor de mărfuri în prețurile comparabile, veniturile reale ale populației, puterea de cumpărare a monedei și caracterizarea nivelului de trai al populației.

➤ indicele prețurilor de consum, calculat ca un coș de consum al unei familii, evidențiază evoluția prețurilor față de o perioadă luată ca bază.

➤ indicele prețurilor producătorilor, se bazează pe coșul de aprovizionări ale producătorilor.

➤ indicele prețurilor producției industriale, calculat pentru perioade precise de timp față de altă perioadă pentru prețurile produselor cu care se aprovizionează producătorii industriali.⁹

Pentru calculul indicelui general al prețurilor se poate folosi unul din următorii indici:

a. indicele Laspeyres - a fost propus în 1864 în varianta factorului calitativ. Este un indice agregat al prețurilor pentru un coș de bunuri și servicii, în care se iau ca ponderi cele avute în vedere la construirea coșului în perioada de bază.

Apreciere critică: produsele noi ce apar nu sunt luate în coș, ceea ce influențează rezultatul final.

b. indicele Paasche - critică adusă indicelui Laspeyres se înlătură prin conținutul indicelui propus de H. Paasche în anul 1874. Ponderile utilizate sunt cele din perioada curentă.

Apreciere critică: indicele face abstracție de produsele ce nu se mai produc în perioada curentă.

⁸ Idem, 1998, *Tratat de contabilitate financiară*, București, Editura Economică.

⁹ Petriș, R., 1988, *Contabilitate generală*, Iași, Editura Lito.

c. indicele Marshall-Edgeworth , aduce ca noutate faptul că ponderile se obțin prin adunarea celor din perioada de bază cu cele din perioada curentă pentru a scădea dezavantajele celor 2 metode prin eliminare și conversie în ponderi ale perioadei de baza sau ale perioadei curente.

d. indicele Fischer, se calculează ca o medie geometrică a celor două componente prezentate de primii doi indici analizați de noi.

Pentru calculul indicelui prețurilor de consum, se mai prezintă indicele Sigwik-Drobisch, care combină avantajele și dezavantajele primilor doi prin calculul mediei aritmetice a celor doi indici .

În majoritatea țărilor se face după formulă Laspeyres, în care sunt cuprinse influențe considerate particulare fiecărei economii.

Considerații cu privire la cuantificarea inflației

Există tendința de a se evalua inflația prin intermediul efectelor sale asupra nivelului prețurilor la un moment dat, prin calculul unor indici de creștere a prețurilor, prin scăderea puterii de cumpărare a banilor sau prin măsurarea creșterii nivelului prețurilor de la o perioadă la altă. Acest lucru reprezintă rezultatul imposibilității evaluării unor aspecte calitative. În acest sens, propunem pentru evaluarea fenomenului că punctul de plecare să fie entropia economică înregistrată de socio-eco-câmpul în care își desfășoară activitatea.

Schimbările pe orizontală și verticală din economie creează curenți ascendenți și descendenți ce duc la întreținerea dezordinii din sistem, în timp ce curenții circulari duc la o amestecare cu bule inflaționiste.

Încercarea de a defini inflația în întreaga ei cuprindere mondoeconomică într-o economie puternic concurențială, ne-a condus la următoarea formulare sintetizătoare: Inflația reprezintă evaluarea stării de ordine sau dezordine economică, prin intermediul masei bănești, atinsă de un socio-eco-câmp (economie națională) în încercarea de obținere a „cercului magic“, ce și-l propune orice guvernare cu mijloace, instrumente și politici originale, aplicate una în continuarea celeilalte.¹⁰

INFLAȚIA - O PROBLEMĂ PENTRU CONTABILITATE

Principala sarcină a departamentelor de specialitate din cadrul fiecărei entități economice o reprezintă demersul logic al prelucrărilor contabile. Pentru aceasta, se fac prelucrări lunare, succesive, în cadrul aceluiași exercițiu financiar, reflectandu-se, astfel, micșorările și creșterile de substanță în cadrul fiecărui element patrimonial. Toate aceste prelucrări au la bază trei convenții, și anume: convenția stabilității, convenția costului de înlocuire și convenția obiectivității.¹¹

Convenția stabilității este rezultatul existenței și utilizării în contabilitate a costului istoric. Acesta presupune ca moneda în care se cuantifică toate faptele și fenomenele cauzatoare de modificări ale elementelor patrimoniale, să se mențină stabile în cursul unei perioade de gestiune. Practica infirmă acest lucru. Influențele acestei convenții sunt evidente și importante, cu atât mai mult cu cât moneda își schimbă valoarea (puterea de cumpărare), în plus sau în minus, de la o perioadă la alta.

¹⁰ Cernușca, L., 2012, *Opțiuni și politici contabile*, București, Editor Tribuna Economică.

¹¹ Gomi, B., 2017, *Incursiune aplicativă în contabilitatea entităților economice*, Timișoara, Editura Eurostampa.

Cuantificarea profitului, evaluarea patrimonială și evaluarea performanțelor constituie cele trei probleme evidențiate de literatura de specialitate cu privire la relația existența între contabilitatea convențională și inflație. Din punctul de vedere al puterii de cumpărare în care sunt reprimite, elementele patrimoniale ale unei unități se pot grupa în: elemente monetare și elemente nemonetare. După proiectul contabilității de inflație, prin elemente monetare înțelegem acele elemente patrimoniale ce sunt exprimate în puterea de cumpărare curentă a unității monetare la data încheierii exercițiului financiar.¹²

În literatura de specialitate, elementele monetare și activele monetare sunt clasificate, fiind considerate „fonduri care pot fi afectate achiziției de bunuri și servicii“. Pasivele monetare cuprind datoriile ce se pot lichida prin plata cu active monetare și nu prin remiterea de bunuri sau prestarea de servicii.

Literatura anglo - saxonă prezintă câteva dezavantaje majore ale contabilității în costuri istorice cum ar fi:

➤ Imposibilitatea măsurării corecte a beneficiilor, prin faptul că între 01.01.N și 31.12.N apar veniturile și cheltuielile exprimate în puteri de cumpărare diferite, iar în al doilea rând, deoarece contabilitatea în costuri istorice nu evidențiază câștigul / pierderea din deținerea creanțelor sau datoriilor ca urmare al creșterii nivelului general al prețurilor.

➤ Imposibilitatea exprimării valorii în mod corect în cazul imobilizărilor cu durata de viață lungă în condiții de hiperinflație.

➤ Imposibilitatea măsurării performanțelor, ca urmare a înregistrării unor cheltuieli mai mari la imobilizările achiziționate recent față de cheltuieli mai mici la același tip de imobilizări achiziționate anterior.

➤ Imposibilitatea furnizării de informații reale atât utilizatorilor obișnuiți, cât și echipei de conducere, în final fiind afectat procesul de luare a deciziilor pe termen lung.

Acestea determină o scădere a credibilității informațiilor oferite de o contabilitate în costuri istorice și opțiuni în favoarea unei contabilități de inflație, care să ofere instrumente de evaluare și atenuare a influențelor deprecierei monetare asupra elementelor patrimoniale.¹³

---

¹² Nicolaescu, C., 2015, *Contabilitate aprofundată*, Arad, Editura Universității "Aurel Vlaicu".

¹³ Tăgăduan, D., Gomoii, B., Cureteanu, R., 2006, *Finanțele întreprinderii*, Arad, Editura Universității „Aurel Vlaicu”.

BIBLIOGRAFIE

1. Băcescu, M., *Compendiu de macroeconomie*, Editura Economică, București, 1997
2. Cernușca, L., 2012, *Opțiuni și politici contabile*, București, Editor Tribuna Economică
3. Feleagă, N., *Sisteme contabile comparate*, Editura Economică, București, 1995
4. Feleagă, N., *Tratat de contabilitate financiară*, Editura Economică, București, 1998
5. Frisch, H., *Teorii ale inflației*, Editura Sedona, Timișoara, 1997
6. Gomi, B., 2017, *Incursiune aplicativă în contabilitatea entităților economice*, Timișoara, Editura Eurostampa.
7. Istrate, C., *Fiscalitate și contabilitate în cadrul firmei*, Editura Polirom, Iași, 1999
8. Nicolaescu, C., 2015, *Contabilitate aprofundată*, Arad, Editura Universității "Aurel Vlaicu".
9. Petriș, R., *Contabilitate generală*, Editura Lito, Iași, 1988
10. Tăgăduan, D., Gomi, B., Curețeanu, R., 2006, *Finanțele întreprinderii*, Arad, Editura Universității „Aurel Vlaicu”.